

EGEÏSCHE
ZEE

• DELPHI

• NAFPAKTOS

• LEUKTRA

• ATHENE

• KORINTHE

• TEGEA

ESOS

1

‘Zijn jullie er klaar voor?’ vroeg Festus.

Marcus knikte en keek het marktplein van Chalkis rond, een kleine havenstad aan de Golf van Korinthe. Achter het plein liep de straat omlaag naar de zee, die blauw lag te schitteren onder de heldere hemel en de felle middagzon. Die ochtend waren ze via de kustweg in de stad aangekomen, waar ze vervolgens in een eenvoudig eethuisje aan de rand van de markt een simpele stoofpot hadden gegeten. Er dwaalden nog steeds behoorlijk wat mensen langs de kraampjes en rond de fontein hingen de gebruikelijke groepen jongeren, van wie Marcus inmiddels wist dat ze makkelijk in de val te lokken waren.

‘Moet dit echt?’ vroeg Lupus, de jongen die naast Marcus zat. Hij was zeventien, vier jaar ouder dan Marcus, maar mensen dachten vaak dat de jongens even oud waren. Lupus was klein en tener, terwijl Marcus lang was voor zijn leeftijd. Hij had jaren van zware training achter de rug, eerst op een gladiatorenschool en later in Rome, onder leiding van Festus, toen ze allebei in het huishouden van Julius Caesar dienden. Het had hem een gespierd lichaam opgeleverd.

Festus keek Lupus aan en slaakte een vermoeide zucht. ‘Je weet best dat het moet. Het geldt dat we van Caesar hebben gekregen raakt een keer op. Als we er nog een tijd mee

willen doen, zullen we het onderweg zo veel mogelijk moeten aanvullen. We hebben geen idee wanneer we er eindelijk achter zullen komen waar de moeder van Marcus gevangen wordt gehouden.'

Marcus voelde een steek van pijn in zijn hart. De laatste keer dat hij zijn moeder had gezien was al meer dan twee jaar geleden, toen ze brutoot uit elkaar waren gehaald na de moord op Titus, de man van wie Marcus altijd had gedacht dat het zijn vader was. Ze hadden een fijn leven geleid op een boerderij op het eiland Lefkas, tot de dag waarop Titus een woekeraar niet meer kon terugbetalen. De geldschietter had een stel meedogenloze mannen naar de boerderij gestuurd om het gezin mee te nemen en als slaven te verkopen, om op die manier de schuld af te lossen. De oude legeraanvoerder had zich verzet en was vermoord, en Livia en Marcus werden tot de slavernij veroordeeld. Marcus was ontsnapt, en vanaf dat moment was hij vastbesloten zijn moeder te zoeken en te bevrijden.

In eerste instantie had dat een onmogelijke opgave geleken, maar nadat hij het leven van Caesar had gered, had de invloedrijke Romeinse staatsman hem een bescheiden hoeveelheid zilverstukken en een introductiebrief meegegeven. Daarnaast had hij Festus, Caesars trouwste lijfwacht, en Lupus tot Marcus' beschikking gesteld en Marcus vrijgelaten zodat hij zijn moeder kon bevrijden. Samen met twee andere mannen waren ze naar Griekenland gezeild, maar die mannen had Festus teruggestuurd naar Rome toen duidelijk werd dat het geld van Caesar snel zou opraken als ze zo veel monden moesten voeden.

Na hun aankomst in Griekenland waren ze met z'n drieën

over de kustweg langs het noorden van de Golf op weg gegaan naar Stratos. Dat was de plek waar Marcus Decimus voor het eerst had ontmoet, de woekeraar die hem zo veel leed en verdriet had aangedaan. Onderweg hadden ze geld verdiend met hun ‘voorstelling’ in de stadjes en havens waar ze doorheen trokken.

Festus duwde zijn lege kom van zich af, stond op en rekte zijn schouders en nek. ‘In de benen, jongens. We zullen ze eens wat laten zien.’

Marcus en Lupus stonden op van hun bank en pakten hun tas. Daarin zaten een paar extra kledingstukken en wat persoonlijke eigendommen: schrijfmateriaal voor Lupus en een verscheidenheid aan wapens voor Marcus en Festus. Festus grabbelde in zijn buidel en gooide een paar bronzen asses op tafel om de maaltijd te betalen. Daarna gebaarde hij dat de twee jongens hem moesten volgen. Ze stapten vanuit de schaduw van de verweerde taveerneluifel het felle zonlicht in en liepen over het plein naar de fontein. Het was eind april en de bergbeken waren vol, dus er werd nog genoeg water naar de haven aangevoerd om de fontein te vullen. Het stroomde over het koepeltje in het midden en viel klaterend in het ronde bassin daaronder, waardoor de lucht rondom de fontein werd afgekoeld. Om die reden was het dan ook de favoriete hangplek van de jeugdbendes en de schurken die zich lieten inhuren door landeigenaren en woekeraars. Precies de types naar wie Festus op zoek was.

De fontein werd omringd door een paar traptreden, net hoog genoeg om door de hele markt gezien te worden als je erbovenop stond. Festus zette zijn tas neer en de andere twee deden hetzelfde.

‘Goed op onze spullen letten, hè,’ zei Festus tegen Lupus. Toen keek hij naar Marcus. ‘Daar gaan we.’

Ze liepen de treden naar de rand van de fontein op, waar Festus zijn handen omhoogstak en diep ademhaalde voor hij de mensen in het Grieks aansprak.

‘Vrienden! Luister! Luister!’

Overall bleven mensen staan om nieuwsgierig naar de fontein te kijken. De groepen mannen rond de fontein staakten hun gesprekken en keken boos naar de man en de jongen die hier de dagelijkse gang van zaken kwamen verstoren. Er zouden zo dadelijk genoeg vrijwilligers zijn voor de uitdaging die Festus hun ging voorleggen.

‘Geachte inwoners van Chalkis!’ ging Festus verder. ‘Julie zijn de erfgenamen van de heldhaftige Grieken, die ooit vol trots het machtige Perzische rijk aanvielen en versloegen. Maar nu zijn jullie helaas bezweken voor de macht van Rome en zijn zij – wij – jullie nieuwe meesters.’

Hij zweeg even om een paar verontwaardigde kreten uit de bescheiden menigte rond de fontein de ruimte te geven. Marcus was opgegroeid tussen de Grieken en wist hoe trots ze op hun beschaving waren. Ze vonden het verschrikkelijk dat ze nu onder het gezag van de in hun ogen minderwaardige Romeinen vielen. Festus speelde daar bewust op in door expres met een sterk Romeins accent te spreken.

‘Ik weet zeker dat hier mannen zijn die nog over de ware strijd lust van hun voorvaderen beschikken.’

‘Jazeker!’ schreeuwde een grote kerel een eindje verderop. ‘En daar kom jij snel genoeg achter als je niet gauw je smoel houdt!’

Zijn makkers joelden instemmend.

‘Oprotten, Romein!’ vervolgde de man met een dreigende blik. ‘En neem die kleine ettertjes van je mee.’

Festus keek de man met een stralende glimlach aan. ‘Aha! Ik merk dat ik de inwoners van Chalkis goed heb ingeschat. Er wonen hier wel degelijk nog een paar echte mannen.’

‘Wel meer dan een paar, Romein!’ antwoordde een andere zwaargebouwde man. ‘En nu wegwezen inderdaad, voor we je de stad uit gooien.’

Festus stak zijn handen op en vroeg om stilte. Het duurde even voor de honende opmerkingen en dreigementen vanuit de menigte verstomden. Maar de meeste inwoners waren benieuwd wat er nu ging gebeuren en maanden de anderen tot kalmte.

‘Ik wilde jullie niet beledigen!’ riep Festus. ‘Wij zijn slechts op doorreis door jullie land. Ik ben Festus. Ik heb jullie woede gewekt, en daarvoor bied ik mijn nederige excuses aan. Maar ik heb het idee dat voor een aantal mensen hier excuses alleen niet genoeg zijn.’

‘Zo is het, Romein!’ riep de eerste man terug, toegejuicht door zijn kameraden.

Festus wendde zich nu rechtstreeks tot de man. ‘In dat geval lijkt het me niet meer dan eerlijk dat ik jullie de kans geef ons een lesje te leren.’ Hij keek naar Marcus. ‘Tijd voor de oefenstokken.’

Marcus knikte en bukte zich om zijn geitenleren tas open te maken, waar hij een bundeltje houten stokken uit haalde. Elke stok was ongeveer vijf voet lang en minstens een duim dik. Hij gaf een van de stokken aan Festus, die hem omhooghield om hem aan de toeschouwers te laten zien.

‘Wie neemt het in een duel tegen de jongen en mij op om te kijken wie er het langst overeind blijft?’

‘Ik!’ De bruuat sloeg zichzelf op de borst en liep samen met een paar andere mannen naar voren. ‘Andreas is de naam. Ik ga jullie een pak slaag geven dat jullie nog lang zal heugen!’

‘Heel goed!’ antwoordde Festus. ‘Dan houden we een wedstrijd. Maar ik stel voor dat we het eerlijk houden. Vier van jullie tegen ons tweeën.’

De man lachte smalend. ‘Prima! Het is tijd dat we jullie opgeblazen Romeinen eens een toontje lager laten zingen. Met z’n vieren tegen jou en dat ettertje. We zullen jullie eens flink aflossen. Als je nog om vergiffenis wilt smeken laat ik je misschien wel ongedeerd vertrekken, maar dan moeten jullie wel eerst even je spullen inleveren. Oorlogsbuit, Romein. Daar weten jullie natuurlijk alles van.’

‘Ik wil jullie het plezier om ons te vernederen niet ontzeggen,’ antwoordde Festus gladjes. ‘Maar we kunnen het wel nog iets interessanter maken.’

Hij haalde zijn buidel tevoorschijn en stak hem omhoog. ‘Ik wed om tien zilverstukken dat de jongen en ik gaan winnen. Neemt iemand die weddenschap aan?’

Met enige aarzeling lieten de inwoners deze nieuwe ontwikkeling tot zich doordringen, en toen stak een goedgeklede koopman in een blauwe tunica zijn hand op. ‘Ik neem de weddenschap aan. Je krijgt van mij tien zilverstukken als jullie Andreas en zijn makkers verslaan.’ Hij wees naar de bruuat.

Die knikte gretig. ‘Afgesproken! Kom, Eumolpus, jij doet met mij mee.’ Hij draaide zich om naar de jeugdbende

die vlak bij hem stond en wees twee grotere jongens aan. ‘Thrapsus en jij, Atticus. Jullie nemen die Romeinse vlerk onder handen, dan geven wij die herrieschopper ervan langs. Geef ons maar eens zo’n stokje, Romein, dan zul je ervan lusten!’

‘Ga je gang.’ Festus knikte naar Marcus, die een stap naar voren deed en de stokken aan de Grieken liet zien zodat ze er een konden uitkiezen. Andreas pakte er eerst één en toen nog drie, die hij uitdeelde aan de mannen die hij had aangewezen. Marcus en Festus namen de overige twee uit de bundel die Festus speciaal voor dit doel had samengesteld met hout dat ze onderweg hadden gekapt.

‘Maak plaats!’ Festus liep de traptreden af naar het plein en zwaaide met zijn staf om de menigte terug te dringen. De mensen schuifelden achteruit en toen Festus een cirkel van zo’n dertig voet breed had vrijgemaakt, ging hij met zijn stok omhoog in het midden staan. Marcus liep naar hem toe en nam zijn positie in, met zijn rug tegen die van Festus. Hij hief zijn stok en hield hem met beide handen horizontaal vast. Zoals altijd voelde hij zo vlak voor een gevecht dat zijn hart sneller begon te kloppen en zijn spieren zich aanspannen. Andreas en zijn kameraden gingen verspreid om hen heen staan, de mannen tegenover Festus en de twee jongens bij Marcus. Hij liet zijn blik even over hen heen glijden om te zien wat voor vlees hij in de kuip had.

De jongen die Thrapsus heette was stevig en had sluik haar dat met een leren koordje bijeengebonden was. Hij had felrode vlekken in zijn gezicht en hij ontblootte een stel zwarte, scheve tanden. Zijn vriend Atticus was langer en besteedde duidelijk meer tijd aan zijn uiterlijk. Zijn

haar was keurig geknipt en zijn tunica was eenvoudig maar schoon en sloot goed aan rond zijn pezige lichaam. Hij had een verfijnd gezicht, een beetje zoals de vele standbeelden van jonge atleten die Marcus tijdens hun reis door Griekenland overal tegenkwam. Deze jongen vond zichzelf vast een echte charmeur, vermoedde Marcus.

‘Net zoals de vorige keer,’ gromde Festus over zijn schouder. ‘We dekken elkaar en maken er wat moois van. We moeten het publiek een beetje vermaken voordat we die pummels uitschakelen. Duidelijk?’

‘Ik weet wat ik moet doen,’ mompelde Marcus terug. ‘Je hebt me goed genoeg getraind. Laten we maar gewoon beginnen.’

Festus draaide zich om en gaf hem een knipoog. ‘Jij staat altijd te trappelen om te mogen vechten, hè? Zo hoor ik het graag.’

Marcus perste zijn lippen op elkaar. Eigenlijk had hij een hekel aan vechten. Hij had een hekel aan het nare gevoel in zijn buik. Hij deed het alleen omdat hij zijn moeder wilde redden. Daarom vocht hij. Dat was de enige reden.

‘Klaar?’ vroeg Festus.

‘Klaar.’

Festus keek naar zijn tegenstanders. ‘Beginnen maar!’